

Hi havia una vegada un camperol que se sentia molt trist i sol i va voler canviar la seva vida. Havia sentit a parlar de la bellesa de la filla petita del rei, i el camperol va decidir que per canviar la seva vida es casaria amb ella. Així doncs, es va encaminar cap al palau del rei.

Va caminar durant dies i va arribar a la voreta d'un riu on es va parar per descansar. Allà hi havia un grup de nens i nenes que cridaven. S'hi va acostar i va veure com estiraven les potes d'una petita formiga.

—Per què voleu fer-li mal? —els va preguntar.

Els nens i nenes no van saber què respondre i van deixar la formiga en pau.

En fer-se fosc va arribar a un altre poble. Allà va trobar un altre grup de nens i nenes que també cridaven. S'hi va acostar i va veure com trepitjaven una bonica cuca de llum.

—Per què voleu fer-li mal? —els va preguntar.

Els nens i nenes no van saber què respondre i van deixar la cuca de llum en pau.

El camperol va reprendre el seu camí i es va quedar a descansar sota d'un arbre. Allà va trobar una colla de nens i nenes que també cridaven. S'hi va acostar i va veure com tiraven pedres a l'esquena d'un pobre esquirol.

—Per què voleu fer-li mal? —els va preguntar.

Els nens i nenes no van saber què respondre i va deixar l'esquirol en pau.

Finalment, el camperol va arribar al palau. Es va presentar davant del rei i va demanar-li la mà de la seva filla.

—Majestat, he vingut de molt lluny per casar-me amb la vostra filla petita.

El rei li va dir:

—D'acord noiet! Si en tres hores ets capaç d'omplir aquest cistell amb els grans d'arròs que hi ha sembrats al camí de palau, podràs casar-te amb la meva filla.

—Ho provaré! —va respondre el jove.

Agrair
Ajuda'm que
t'ajudaré

El camperol va començar a collir els grans d'arròs, però mitja hora més tard només havia pogut omplir el cul del cistell. El jove camperol es va asseure a la vora del camí i va ploriquejar.

—Per què plores? —va preguntar una veueta.

El noi va mirar a terra i va veure la formiga que havia salvat.

Va explicar la seva desgràcia a la formiga. Llavors, ella va cridar milers de formigues i totes juntes van omplir el cistell d'arròs fins a dalt.

Quan el jove es va presentar amb el cistell ple, el rei li va dir:

—Ara has de collir tots els cocos de la palmera.

La palmera era tan alta que tocava els núvols.

—Ho intentaré.

Va començar a enfilarse pel tronc, però aviat va caure.

Va quedar assegut a terra plorant sense consol.

—Per què plores? —va sentir que li preguntaven.

Va mirar cap al tronc i va veure l'esquirol que havia salvat. Li va explicar la seva desgràcia i l'esquirol va pujar a dalt de l'arbre i va llançar tots els cocos a terra. El jove camperol els va collir i els va dur al rei.

—Et casaràs amb la meva filla —va dir el rei convençut que el noi era molt espavilat.

El rei tenia set filles, però el jove sabia que la petita era la més bonica de totes, i era amb aquesta amb qui es volia casar. Al vespre el van acompanyar a la cambra de les filles del rei i el van deixar allà per tal que triés la que seria la seva esposa. Però tot era ben fosc, i com que era incapaç de veure res va començar a somiquejar.

—Per què plores? —va sentir.

Li es va adonar que la cuca de llum que havia salvat era damunt la seva esquena.

—Vull casar-me amb la filla petita del rei, però la cambra és tan fosca que no la puc reconèixer.

—Em posaré damunt del seu nas, i així quan vegis una llumeta sabràs que és ella —i així ho van fer.

L'endemà, el rei estava content de tenir un gendre tan espavilat com el jove camperol.

Conte popular de les Filipines